

РЕШЕНИЕ

№ 5697

гр. София, 29.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Мирчев, като разгледа дело номер **5780** по описа за **2012** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение от 10.04.2012 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 110 състав по нахд № 23235/2011 г. Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № 22-2203163/20.07.2011 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – С. област, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

Изложените в касационната жалба доводи са за допуснати нарушения на закона по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. По същество са изложени аргументи за незаконосъобразност на задължителните предписания, за неизпълнението на които е наложена имуществена санкция с процесното НП. Твърди се, че към датата на издаване на предписанията трудовите договори са прекратени, поради което между дружеството и работниците не била налице трудово-правна връзка, респ. органите на Инспекция по труда не са имали правомощия да извършват проверки по спазване на трудовото законодателство. Касаторът счита, че с оглед прекратяването на трудовите договори издадените му предписания са не изпълними. Иска от съда да отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП.

Ответната страна - дирекция „Инспекция по труда” - С., чрез процесуалния си

представител, оспорва касационната жалба и моли съда да потвърди обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел фактическата обстановка описана в АУАН. Съдът е приел, че с протокол за извършена проверка на 28.01.2011 г. и 31.01.2011 г. от инспектори при дирекция „Инспекция по труда” – С. на [фирма] са дадени задължителни предписания на основание чл. 404, ал. 1 от КТ. При извършена проверка на 21 и 26.06.2011 г. е констатирано неизпълнение на предписание № 10, а именно дружеството да изплати трудовите възнаграждения за м. януари 2010 г. на поименно посочени работници, в срок до 22.04.2011 г. При тази фактическа обстановка е изведено, че е осъществено описаното в АУАН и в НП административно нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ и законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството.

Въз основа на приетата фактическа обстановка СРС е достигнал до правилния извод, че е извършено деяние, осъществяващо състава на административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ. Касаторът не е изпълнил задължителното предписание да изплати трудовите възнаграждения за м. януари 2010 г. на поименно посочени работници, в срок до 22.04.2011 г. В случая е установено по категоричен начин въз основа на събраните от СРС доказателства, че между [фирма] и лицата, поименно изброени в предписание № 10 от протокол от 31.01.2011 г., е било налице трудово правоотношение, респ. дружеството е имало качеството на работодател по смисъла на §1, т. 1 от ДР на КТ към 31.01.2010 г. При извършена проверка органите на дирекция „Инспекция по труда” – С. са констатирани, че работодателят не е изплатил трудовите възнаграждения на определени работници в нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ, за което е дадено задължително предписание на основание чл. 404, ал. 1 от КТ. Касаторът не оспорва установеното неизпълнение на задължителните предписания, а излага единствено аргументи за незаконосъобразност на тези предписания. Законосъобразни са мотивите на районния съд във връзка с възраженията на жалбоподателя (във въззивното производство) за незаконосъобразност на задължителните предписания. Предмет на контрол в производството пред въззивния съд, образувано въз основа на жалба на [фирма], е законосъобразността на наказателно постановление № 22-2203163/20.07.2011 г. Задължителните предписания не са били обжалвани от задълженото лице по съответния ред, поради което представляват влязъл в сила административен акт, неизпълнението на който представлява административно нарушение съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ. Поради това, възраженията на касатора за нищожност на предписанията законосъобразно не са обсъждани от районния съд, не следва да бъдат обсъждани и от настоящата инстанция. Единствено за пълнота на мотивите, следва да бъде посочено, че наличието на трудово-правоотношение между

касатора и работниците, чийто трудови възнаграждения не са изплатени, е от значение единствено за периода, за който дружеството е задължено да извърши плащане на това възнаграждение. В случая наличието на трудово-правна връзка за посочения период – м.01.2010 г., е безспорно доказана. За изпълнението на задължителните предписания наличието или липсата на трудово-правоотношение между дружеството и съответните физически лица е ирелевантно.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София- град, I касационен състав,
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.04.2012 г., постановено от Софийски районен съд, НК, 110 състав по нахд № 23235/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.